

K uším mi dolehly šouravé zvuky, což mě přimělo k úsměvu. Ani jsem se nepodíval a zavolal jsem přes rameno: „Tady nemáš co dělat. Výpary.“

Ve dveřích se objevila Charly s úsměvem na tváři. Zrzavé vlasy jí spadaly pod ramena, na sobě měla volnou džínovou kombinézu s logem našeho servisu a pod ní růžové tričko. Položila si ruku na zakulacené břicho a oči jí zářily.

„Já nemám rýmu, Stefano, jsem těhotná. Čuchla jsem si, takže vím, že tu nemáš žádnou otevřenou barvu.“

Přistoupila blíž. „Na čem makáš?“

Ukázal jsem jí rozkreslený návrh renovované motor-ky, na které dělal Maxx. Zákazník si na ní přál mít ce-lou klasiku – lebku a zkřížené hnáty a černou, bílou a stříbrnou barvu a já jsem se k tomu snažil vymyslet ještě nějakou parádu, aby na ní bylo něco výjimečného. Klient byl Brit, takže jsem do obrázku na několika místech propletl britskou vlajku Union Jack a použil tlumené, ale výrazné barvy. Takhle jsem s tím byl spokojený a doufal jsem, že se mu to bude líbit.

„Aha, to je super.“ Podala mi papír zpátky a chytila se okraje stolu, jak se snažila vylézt na stoličku vedle mě. Se smíchem jsem jí pomohl usadit a ujistil se, že sedí pohodlně. Pak jsem se uvelebil na kraji vlastní stoličky a prohlédl si ji.

„Maxx ví, že jsi tady?“

„Čte Thomasovi knížku. Mary myje nádobí. Řekla mi, ať si dám pohov. Viděla jsem, že se tu svítí, tak mě napadlo, že se na tebe půjdu mrknout.“

„Aha,“ odpověděl jsem a čekal. Nezklamala mě.

„Jsi v pohodě, Stefano? U večere jsi byl nějak zticha.“

Usmál jsem se na ženu, která pro mě byla jako další sestra. Možná dokonce víc. Založením byla pečova- telka, neustále se o všechny starala – hlavně o Maxxe.

Vedla ho, stejně jako vedla jeho podnik, a on by to ji- nak ani nechtěl. Byla jeho světlem ve tmě a díky ní se usmíval a byl v klidu – aspoň většinou. Přirovnávala ho k bručounskému grizzlymu, i když občas, to jsem si byl jistý, to dělala kvůli sobě. Ráda ho popichovala a on ji svou reakcí nikdy nezklamal.

V dílně z toho občas vznikaly zajímavé situace. Všichni jsme si zvykli na to, že si ji občas přehodí přes rameno a odnese ji do domu. Vyrovnali jsme se s tím a rozhodli se neřešit, co se děje dál, když se za nimi zavřou dveře.

„Jsem v pohodě,“ ujistil jsem ji. „Dělám na tomhle návrhu. Víš, jakej přitom bejvám.“

„Snědl jsi jenom jednu porci. Copak moje lasagne nebyly tak dobrý jako ty od Rosy?“

Musel jsem se zasmát. Moje máma vzala Charly pod křídlo a udělala z ní adoptivní členku rodiny Borel- liových. Naučila ji spoustu našich rodinných receptů a Charly na oplátku naučila moji matku a sestry umě- ní péct koláče. Výhodu z toho měli všichni, kromě ob- jemu mého pasu. Maxx měl naštěstí ve svojí stodole kromě garáže i skvělou posilovnu a já i Brett jsme ji často využívali.

„Tvoje lasagne jsou stejně dobrý jako ty od mojí mámy. Ale až do smrti budu popírat, že jsem to ně- kdy řekl. Ten kus, co jsi mi dala, byl kolosální. A navíc jsem měl salát a obrovskej kus koláče. Přestaň si dělat starosti.“ Naklonil jsem se k ní a dal jí pusu na čelo. „Děláš si je zbytečně často.“

Pokrčila rameny. „Taková jsem já.“ Poplácala mě po paži. „Jedna porce je na tyhle svaly málo. Brzo dáš Maxxovi na frak.“

Od té doby, co jsem sem přišel, se moje postava změnila. Vždycky jsem byl ve formě, ale díky cvičení